

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Teresa Hill

Kutyabajok

Teresa Carpenter

Szeretetből elégtelen

Cindi Myers

Ne csináld a fesztivált!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Teresa Hill, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *The Nanny Solution* (Harlequin, Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• *Magyarra fordította:* Szathmári Ágnes

© *Teresa Carpenter, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Sheriff Needs a Nanny* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• *Magyarra fordította:* Farkas Judit

© *Cynthia Myers, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *Marriage on Her Mind* (Harlequin, American Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• *Magyarra fordította:* Bosnyák Edit

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 341. számában, 2022.

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-420-9

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: *1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• Felelős kiadó: *dr. Bayer József*

• Főszerkesztő: *Vaskó Beatrix*

• Telefon: *+36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Teresa Hill
Kutyabajok

1. FEJEZET

– Olyan vagy ebben a szerelésben, mint valami apáca! – állapította meg Marion.

– Kösz. – Audrey Graham elnyomott egy sóhajt.

Csodálatos barátnője segítségével nélkül biztosan nem élte volna túl az elmúlt hónapokat.

Ismét a tükörbe bámult. Az öltözéke valóban kissé hasonlított egy apácaruhához.

– Persze a pofid túl csinos egy apácához – folytatta Marion, akiről még egy alapos szemlélő sem tudta volna megállapítani, hogy hatvan- vagy hetvenéves-e. – De ha az ember csak hátulról lát...

Audrey homlokráncolva meredt a tükörképére.

Hosszú, barna haját pár héttel korábban levágatta, mert feltétlenül változtatni akart a külsején. A haja most csigákba göndörödött, amelyek vígan repkedtek már a legkisebb fejmozdulattól is. Noha eredetileg másféle frizurát szeretett volna, már kezdte megszokni az új hajviseletet, és egész tűrhetőnek találta.

Az apácás külső ma még jól is jöhet.

Aznap reggel óvatosságból csak egy leheletnyi rúzszt és szempillafestéket tett fel. Így aztán olyan volt, mint egy...

Nem talált jelzőt magára. Az biztos, hogy másmilyen, mint egyébként. Fiatalabbnak látszik. Bár ez nem állt szándékában.

Leginkább észrevétlen akart maradni.

– Az apácák nyugalmas életet élnek. – A táskája és az autókulcsa után nyúlt. – Irigylem őket. Főleg most, hogy szabályosan halálfélelem van rajtam. Utoljára húsz éve voltam bemutatkozó beszélgetésen.

Életének első és mindmáig egyetlen állásinterjúja idején tizenkilenc éves volt. A megbeszélés egy kocsmában zajlott, ahol a pincérnők szűk felsőt és rendkívül rövid szoknyát viseltek. A borra való viszont sok volt, így nagyon örült, amikor fiatal kora ellenére végül megkapta a munkát.

Most, hogy már közeledik a negyvenhez, jobb, ha nem mutogatja a testét.

– Nem hinném, hogy azóta annyit változtak volna a bemutatkozó beszélgetések – próbálta Marion bátorítani.

– Biztos, hogy tényleg szüksége van valakire? Nem csak kitaláltad az egészszet? Jóságúságból...

– Dehogya! Tényleg keres valakit. A múltkor már szinte kétségbeesettnek tűnt. És ez nagy szó olyan férfinál, mint ő. Azt se felejtsd el, hogy a háza nagyon jó helyen van.

Csak pár sarokra Audrey lányától.

Bár most éppen mosolyszünet van köztük, de...

Audrey már nem is remélte, hogy ilyen közel élhet Andie-hez. A környékbeli lakások bérleti díja túl magas volt az ő pénztárcájának.

– Oké. – Egy pillantást vetett az órájára. Itt az idő.

– Lazulj el! – tanácsolta Marion. – Lélegezz mélyeket! A modora kissé nyers, de nem emberhúson él. Persze mindig rohan, úgyhogy ne pazarold az idejét! Ne köntörfalazz, mert attól a falnak megy. Ja, és ne hízelegj! Azt végképp utálja.

– Van egyáltalán valami, amit nem utál? – kérdezte Audrey, aki a hallottaktól még idegesebb lett.

– Az otthoni nyugalom a mindene. És arra te fogsz vigyázni. – Marion alaposan végigmustrálta.

– Talán nem is volt olyan rossz ötlet ez a ruha.

Audrey görcsösen szorította az autó kormányát.

Nem szívesen vezetett ebben a városrészben, mert kínos lett volna összefutni egy régi szomszéddal. De itt lakott a lánya, és alig várta már, hogy láthassa.

Andie ez idő tájt az apjával élt, de Audrey tudta, hogy Richard nincs elragadtatva az apaszereptől.

Egy napon majd Andie is rájön erre. És akkor talán visszatér az anyjához. Audrey nagyon bízott ebben. Remélte, hogy az idő és a közelség neki dolgozik. Közel akart lenni a lányához, ha megfordulnának a dolgok. Ezért kellett annyira ez a munka.

Ahogy bekanyarodott a Maple utcába, idegességében megcsúszott a kezében a volán, és majdnem átment a szemközti sávba. A szívdobogása alig csitult.

A múlt ősszel életének tizenkilenc évét zárta le egy kínos dührohammal köszönhetően.

A házassága és a családi élete tulajdonképpen egész jól működött, sőt, kezdetben még boldoggá is tette.

Aztán a férje elhagyta.

Tizenkilenc év vált semmivé egy szempillantás alatt. Mintha meg se történt volna. Az álmatlan éjszakák és a könnyes nappalok egy rakás szerencsétlenséget csináltak belőle.

A háztömb végénél lefordult, és elérte a Highland park régi, előkelő részét, ahol pazar villák sorakoztak. Tehát itt lakik Simon Collier. A ház elütött a többitől. Nem védte magas kőfal. A kétemeletes, palaszürke épület körül nagy kiterjedésű, ám kissé elhanyagolt telek nyújtózott.

Audrey végigment a behajtó úton, leparkolt a garázs előtt, majd kiszállt, és megnézte az óráját.

Az időzítés tökéletes volt, sőt, két perccel korábban is érkezett.

Pontosan hétkor kitérült az egyik garázskapu. Odabent egy áramvonalas, fekete Lexus kabrió mellett egy férfi állt. Elegáns, sötét öltönyt, fehér inget, kék nyakkendőt viselt, a lábán pedig tükörfényes cipőt.

Biztos, hogy ő Simon Collier.

Volt abban valami természetfeletti, ahogy előbukkant a garázs sötét mélyéből. Mint egy mágus.

Az asszony minden idegessége dacára elmosolyodott. Elindult a férfi felé, és közben azt szuggerálta magának, hogy a férje legfontosabb ügyfele jött el hozzájuk vacsorára, akit el kell bájólnia.

Üdvözlésre nyújtotta ápolt körmű kezét. A rendszeres manikűr volt az egyetlen luxus, amit még megengedett magának.

– Mr. Collier? Audrey Graham vagyok. Örülök, hogy megismerhetem.

Kezet fogtak, és a férfin látszott, hogy tetszik neki ez a közvetlen stílus.

Ám az asszony idegessége továbbra sem csillapult.

Amint a szeme hozzászokott a félhomályhoz, felfedezte, hogy a férfi lélegzetelállítóan jóképű.

A mérték után készült öltöny tökéletesen simul izmos alakjára. Vonzó arca és sűrű, koromfekete haja volt, sötét szeme körül nevetőránckok. Magával ragadóan mosolygott, és a kézszorítása határozott, mégis kellemes volt. Egy úr, aki úgy tud kényesen elegáns lenni, hogy közben sugárzik belőle a férfiasság.

Audrey csak hüledezett. Ebben a dúsgazdag környezetben egy kopasz hatvanasra számított, ehelyett egy görög istennel szembesült.

Semmi baja nem lett volna egy dagadt, sörpocakos hatvanással. Talán még jobban is örült volna neki...

– Miss Graham, maga a pontosság mintaképe. Nagyon helyes. Sajnos ma reggel kevés az időm, de ez többnyire így van. Térjünk gyorsan a lényegre!

– Ahogy óhajtja.

– Jelenleg három problémám van, Audrey. Bocsánat, szólíthatom Audrey-nak?

– Kérem.

– Jó. Maga pedig hívjon Simonnak. Ahogy mondtam, három problémám van, és én utálok a problémákat.

– Sajnálom.

– Sajnálát helyett inkább oldja meg őket! Ugye tudja, hogy a házban kell majd laknia?

– Igen.

– Kitűnő. Szóval az egyes számú probléma a kert. Marion szerint Mill Creekben magának volt a legszebb kertje.

– Igen, többen is dicsérték.

– A barátnője megadta a címét. Valamelyik nap odahajtottam, és vettem rá egy pillantást. Nos... nagyon eredetinek találtam. Nincs túlcicomázva, és zölden virul még ebben az évszakban is. Valami ilyesmit szeretnék. Képes lenne rá?

– Bízom benne. De ugye tudja, hogy nem vagyok szakképzett kertépítő?

– Az nekem mindegy. – Széles mozdulattal körbemutatott a birtokon, majd elindult. Audrey követte. – Már próbálkoztam kerttervezőkkel. Három is volt itt, de egyik elgondolás sem tetszett. Csak az időmet vesztegettem velük. A kertje saját tervezés és kivitelezés? És maga is tartotta rendben?

– Igen.

– Helyes. Csináljon nekem egy hasonlóan egyszerű kertet. Semmi túlkapás. És kíméljen meg a részletektől! Szeretném, ha önállóan dolgozna. Mutasson egy tervet, készítsen egy észszerű költségvetést, aztán lásson munkához! Rendben?

– Igen. – A hír hallatán, hogy három kertmérnöknek se sikerült Simon gusztusát eltalálni, az asszony gyomra összeszorult az idegességtől. Tőle, a tanulatlan háziasszonytól várja el, hogy a kívánságának megfelelőt alkosson?

A férfi határozott modora egyébként is némi félelemmel töltötte el.

Nem volt éppen barátságos, de érződött, hogy elvárja kérései azonnali teljesítését.

Simon váratlanul megtorpant, és az asszony abbeli igyekezetében, hogy neki ne menjen, majdnem elveszítette az egyensúlyát. A férfi megragadta a karját.

– Elnézést – mondta mosolyogva, majd azonnal el is engedte.

Közvetlen közlőrl még fiatalabbnak látszott.

Talán csak a szeme sarkában húzódó nevetőráncok öregítették.

Vajon betöltötte már a negyvenet?

Audrey hirtelen úgy érezte, hogy harmincnyolc évének minden egyes napja ott éktelenkedik az arcán. Bár csak egy kopasz hatvanas lenne a munkaadója!

A férfi most ujjával egy pontra mutatott. A lábuk előtt a fűben nagy lyuk tátongott.

– És ez a második problémám.

– A lyuk? – Az asszony zavartan bámult.

– A birtok teli van ilyenekkel. Legyen óvatos, ha a gyepen futkos, mert könnyen a bokáját törheti. Mint az utolsó kertészem, aki éppen kártérítést követel. És ez megint egy olyan dolog, amire egyáltalán nincs időm.

– Vagy úgy. – Audrey körülnézett. – Majd vigyázok. Állatok is vannak?

– Egy kutya. – A férfi ezt úgy mondta, mintha magáról a Gonoszról beszélne. – Mindent feltúr. Az a kutya egy zsarnok. – A férfi szája megrándult. – Tudom, nevetségesen hangzik. De ez az igazság. Én gyűlölöm. A kutya gyűlöl engem. Hetek óta háborúzunk egymással, és a végén még a kis dög fog nyerni. Irtó nehéz ezt bevallanom, de...

– Értem – mosolygott az asszony.

– Marion mesélte, hogy magának egy jól nevelt kutyája van.

– Sajnos, már csak volt. A tündéri szukánk két éve kimúlt.

– És nem túrta szét a csodálatos kertjét?

– Volt egy külön kis sarka, ahol eldughatta a csontokat. Ehhez a megoldáshoz mit szólna? Egy félreeső hely, amit az állat magáénak érezhet.

A férfi sóhajtott.

– Ha muszáj.

– Szerintem fontos.

– Oké, legyen – adta meg magát a férfi olyan beletörődő hangon, mint akinek éppen egymillió dollárt húztak ki a zsebéből. – A kutya Peytoné, az ötéves kislányomé. A gyerek jobban szereti őt, mint engem. Legalábbis mostanában. Így szégyen ide, szégyen oda, a kutyával próbáltam megvenni a szeretetét. Egy darabig működött is a dolog. A gyerek szívesen jön hozzám. De máris itt a probléma! Az anyja csak hétvégeken engedélyezi a látogatást, a kutya viszont állandóan a nyakamon lóg. Az exnejem ugyanis nem tűr meg állatot a házában. Gyanítom, hogy ez egy újabb

trükk, amivel gyötörhet. A módszer tökéletes, mert a kis ördög rengeteg kárt okoz.

– Sajnálom. – Audrey csak ámult, hogy a férfi ilyen nyíltan beszél a gyengeségeiről: a kislányról, akit szeret, és a nőről, aki kínozza. A legtöbb férfi mélyen titkolná mindezt, és megjátsszaná a legyőzhetetlent. Igen. A félelmetes kezdet után Audrey azon kapta magát, hogy egészen mulatságosnak találja a jövőd munkaadóját. Azt azonban érezte, hogy a férfi biztos a végső győzelmében. Mert ő minden csatát megnyer.

Kivéve azt, amiben egy kutya az ellenfél.

– Folyton láb alatt van – panaszkodott Simon. – Gödröket ás. Megzabálja a zoknikat. Szétcsócsálta a kedvenc cipőmet. Éjjel-nappal ugat, és mindent összevetve kész istencsapása. Gyanítom, hogy még csak nem is szobatiszta.

Audrey bólintott, és igyekezett komoly arcot vágni.

– Próbálkozott már a kutyaiskolával?

– Háromszor. – A férfi csüggedten nézte.

Az asszony arra gondolt, hogy Simon Collier talán vele is csak az idejét vesztegeti, mint a szerencsétlen kertészekkel.

– Nem vagyok kutyaaidomár... – kezdett bele.

A férfi rápillantott, és a szeméből háromféle dolgot lehetett kiolvasni. Egy: ezt már tudom. Kettő: nem érdekel, van-e képzettsége. Három: nem akarom ismételni magam.

– Jó. Tehát meg kell nevelnem – mondta Audrey megadóan.

A férfi biccentett. Láthatóan örült, hogy nem kell mindent szájba rágnia.

– A növényeket is felzabálja – hördült fel egy pillanat múlva, és egy megtépázott azáleára mutatott. – Íme, a kis vadállat ma reggeli áldozata. Az étvágya mértéktelen, és mindegy, hogy milyen növény kerül az útjába. Kikaparja a földből a zsenge kis hajtásokat, és elássa őket egy titkos helyen. Ezt is meg kell akadályoznia.

– Van már neve a kutyának? – tudakolta Audrey.

– Ahogy én szólítom, az nem való egy hölgy fülének.

Az asszony nem tudott visszafojtani egy mosolyt. A férfi percről-percre fiatalodott. Harmincnyolc éves? Harminchat?

Hirtelen vénségesen vénnek érezte magát. Ez nem igazság! Simon Collier mindent megkapott az élettől: hatalmat, pénzt, biztonságot. Ám legjobban a rendíthetetlen önbizalmáért irigyelte.

– A kislánya hogy szólítja? – próbálkozott ismét.

A férfi arca megvonaglott az undortól.

– A teljes neve Csingiling.

Audrey a legszívesebben felvihogott volna.

Simon ajka olyan keskeny lett, mint egy késpenge.

– De kiegyeztünk a Csingi rövidítésben, ami jobban is illik az egyéniségéhez.

Az asszony meg se nyikkant.

– Talán először össze kéne ismertetnem magukat. Egyetért? – Várakozóan nézett Audrey-ra. Mielőtt azonban válaszolhatott volna, a férfi ismét magához ragadta a szót. – Az üzleti ösztönöm azt súgja, hogy először tegyem vonzóvá ezt az állást, és csak azután hozzam össze a kutyával. Megnézi a lakást?

– Szívesen.

A férfi karjával abba az irányba mutatott, ahonnan jöttek.

– És elérkezett az idő, hogy a harmadik problémámról is beszámoljak. A házvezetőnő. Miss Bee. Imádom.

– Valóban? – Szóval van egy személy, akit kedvel!

– Igen. – Egy pillanatra úgy tűnt, mintha el akarna mosolyodni. – Talán már elmondták magának, hogy én... nehéz eset vagyok. Sokat követelő. Türelmetlen. Hogy egyetlen nő se bírja ki velem. De ez nem igaz. Miss Bee és én pompásan kijövünk egymással.

Szóval Simon Colliernek nem tetszik, amit az emberek fecsegnek róla. Javít az összképen, ha elárulja, hogy ő fütyül a pletykákra?

Noha még alig tíz perce ismerte a férfit, máris tudta, hogy nem lehet vele könnyű az élet. Ezek az égis égis igények és elvárások! Valósággal mániákus! Biztos, hogy annak idején már az óvónők is féltek az akaratosságától. Biztosan ez a hozzáállás jellemző a nőkhöz való viszonyára is. Ő diktál, a nő engedelmeskedik.

Audrey élt már alárendelt kapcsolatban, ami kis híján tönkretette.

– Ennek igazán örülök.

A férfi mosolyra húzta a száját.

– Tíz éve van nálam. Ez hosszabb idő, mint ameddig a házasságom tartott. Kitűnően megértjük egymást. A hölgy pedáns, megfontolt, rendszerető. A házamon belül teljhatalommal rendelkezik. Soha ne mondjon neki ellent, és ne szóljon bele a dolgába! Nem tudom, és nem is akarom elképzelni az életemet nélküle.

– Természetesen – bólintott Audrey.

Mi mást mondhatott volna erre az ömlengésre?

– Sajnos Miss Bee gyűlöli a kutyát. Talán még nálam is jobban – folytatta a férfi.

– Ó!

– Megfenyegetett, hogy felmond, ha nem szabadulok meg a kis vakarcstól. Bevallom, megfordult a fejemben, hogy Peytonnek majd azt hazudom, a kutya világgá ment, vagy elütötte egy autó. De akkor a lányom zokogni fog, és azt nem viselem el. Viszont Miss Beeről sem tudok lemondani.

– Értem.

– Megígértem, hogy szerzek valakit, aki gondoskodik a kutyáról, és többet nem lesz dolga vele. Csak így tudtam maradásra bírni. És itt jön maga a képbe. Vigyáznia kell, hogy a kutya és Miss Bee soha ne keresztezzék egymás útját. Ezért szükséges, hogy a házban lakjon.

A férfi megindult a garázs mellett, fel egy oldallépcsőn, amely az első emeletre vezetett. Kinyitotta a bejárati ajtót, és előreengedte Audrey-t.

A lakás L alakú volt, kevés, ámde ízléses bútorral. Egy nappaliból, egy étkezősarokból és egy kis konyhából állt. A helyiségek Miss Bee keze nyomát dicsérték, mert minden ragyogott a tisztaságtól.

A falak vidám sárgára voltak festve, és az üvegfalon át pompás kilátás nyílt a kertre.

Audrey bepillantott a hálószobába, ami mellett ott volt a fürdő.

– Ebben a részben az előző tulajdonosok fia lakott, amikor már le akart válni a szüleitől – magyarázta Simon. – Hogy tetszik? Megfelel?

– Tökéletes – vágta rá gyorsan Audrey.

Ilyen lakásra soha nem futotta volna neki.

– Tehát képes lesz rá, hogy gondozza a kertet, és felügyelje a kutyát?

Nem kellett gondolkoznia. Egyetlen célja volt: a lánya közelében lakni. Nagy levegőt vett, és határozott hangon mondta:

– Magától értetődik.

– Kitűnő. – A férfi megnevezte az összeget, amit hajlandó a munkáért fizetni. Tekintettel az ingyenes lakhatásra, a javaslat igen vonzó volt.

– Mikor tud kezdeni?

– Mikor lenne alkalmas?

– Leginkább azonnal, de persze még át kell hoznia a holmiját. Holnap reggel megfelel?

– Referenciákat, bizonyítványokat nem kér?

A férfi megrázta a fejét.

– Nekem elég, hogy Marion ajánlotta magát.

Audrey habozott.

– Azt is elmondta... szóval, hogy én...

– Hogy maga az egyik pártfogoltja? Hogy voltak problémái, és az életét újból sínre akarja tenni? Hogy egy ideig nála lakott?

– Igen. – Ez a férfi túlon túl tájékozott!

– Börtönben is volt? – kérdezte Simon.

– Nem.

– Magamtól is tudhattam volna, hogy Marion nem fogad be bűnözőket. De hagyjuk a részleteket! Számomra a három probléma megoldása a fontos. Tehát? Készen áll?

– Igen.

– Nagyszerű! – Az asszony kezébe nyomta a lakáskulcsokat, aztán megfordult, és elindult lefelé. Menet közben tovább beszélt.

Audrey sietve a nyomába eredt.

– Most pedig bemutatkozik Miss Beenek. A konyhában várja magát, és minden sürgősről tájékoztatni fogja.

– Köszönöm.

– Én tartozom köszönettel, mert könnyebbé teszi az életemet.

Audrey biccentett.

– A kutya bármelyik pillanatban várható. Hogy meg ne bolonduljunk, erre a hétre felfogadtam egy kutyadadust. Na, már jönnek is.

Audrey követte a férfit a lépcső aljáig. A behajtó úton felbukkant egy fiatal nő sortban és pólóban. Hosszú szőrű, fekete-fehér foltos kutyát húzott maga után. Az állat körülbelül fél éves lehetett, és úgy ficánkolt, mint aki alig várja már a következő sétát. Igazi kópénak látszott.

– Jó reggelt, Mr. Collier – mondta a fiatal nő, és át akarta adni a póráz, de a férfi Audrey-ra mutatott.

A kutyus izgatottan csóválta a farkát. Aztán csaholva felágaskodott, és mellső tappancsait Audrey combjának nyomta. Szerencsére nem ért fel az arcáig, hogy körbenyaldossa.

Simon Collier fintorgott.

– Érti már, hogy miről beszéltem?

Audrey mosolyogva lefejtette magáról a kutyus lábát, majd letérdelt, hogy azonos szemmagasságban legyen Simon Collier balvégzetével.

– Szia, Csingi!

Ha a kutyák nevetni tudnak, akkor most Csingi bizonyára szívből kacagott. Bolyhos mancsát Audrey térdére rakta, és buzgón nyalni kezdte az arcát.

Simon undorodva felhördült.

– Jó barátok leszünk – suttozta az asszony a kutyus fülébe, és nagyon remélte, hogy így lesz. Elvégre ettől függött az új munkája.

Felemelkedett. Csingi ujjongva táncolta körül, de már nem ugrált fel rá, ami nagyfokú intelligenciára vallott. Úgy tűnt, el akarja nyerni Audrey kegyeit.

– Ugye nem gondolta meg magát? – kérdezte Simon gondterhelten, miután a kutyasétáltató lány távozott.

– Szó sincs róla, de az ég szerelmére árulja már el, miért éppen egy border collie mellett döntött?

– Mert a lányom beleszeretett, és a nő, akitől kaptuk, biztosított minket, hogy ez egy okos kutya. Jelzem, az okosságát még nem vettem észre. Miért kérdi? Nem jó fajta?

– Dehogynem, ha birkapásztornak vette, hogy egész nap futkosson – magyarázta az asszony.

A férfi rámeredt.

– Akkor most vásároljak egy komplett nyáját, hogy kielégítsem a mozgásigényét?

– Arra azért nem lesz szükség. De ez a fajta teli van energiával, ami elég idegesítő, ha nem találunk neki valami elfoglaltságot.

Simon a homlokát ráncolta.

– A nyájórzésen kívül még mit csinál?

– Mozog, futkos, ugrál. Mostantól reggelenként sétálni viszem. Sőt este is, ha kell. Akkor aztán olyan fáradt lesz, hogy nem okoz több gondot.

– Ennyi az egész? Jól kifárasztani, és akkor nyugton marad?

– Igen. Ez a hosszú távú megoldás. Az eladónak különben igaza volt, a fajta nagyon intelligens.

– Kivéve ezt itt – ellenkezett Simon.

Az asszony kuncogott, és megsimogatta a kiskutyát. Az meg boldogan ráugrott.

– Látja? – berzenkedett Simon.

Audrey meglegyintette az állatot.

– Csingi, ül!

A kutya azonnal leült a lábához, és várakozásteljesen bámulta.

– Jó kutya. – Audrey sajnálta, hogy nem hozott magával semmi nyalánkságot.

– Még hogy intelligens! Buta, mint a föld – makacskodott Simon.

– Annyi esze azért van, hogy tudja, ki az, aki nem kedveli.

– Akkor viszont zseni.

– Időközben arra is rájött, mivel tudja magát bosszantani.

– Azt akarja mondani, hogy a kutya belevitt egy pszichológiai játszmába? Talán a végén még ez az ördögfióka fog győzni? – Simon Collier hunyorgott a felháborodástól.

– Én csak azt mondom, hogy a kutya érzi a kettejük közötti feszültséget, és ez csöppet sem javít a helyzeten. Egyetlen megoldás van: ha eléri, hogy magát tekintse falkavezérnek.

– És hogy viselkedik a falkavezér egy ilyen helyzetben? – tudakolta Simon.

– A falkavezér nem bocsátkozik alkalmi csetepatékba.

– Szóval térjek ki a harc elől?

– Méltóságán alulinak tartja, hogy egy állattal játszmázzon? És ha egy ország meghódítása lenne a cél? Azt kihívásnak tekintené, ugye?

A férfi döbbenten meredt rá.

– Semmilyen országot sem kell meghódítanom. – Aztán hangosan felnevetett, és Audrey megkönnyebbült. – Azt hiszem, jól megleszünk egymással. Péntek este, amikor visszajövök, találkozunk.

Ezzel bement a garázsba, beszállt a csodálatos, fekete Lexusba, végiggördült a felhajtón és eltűnt.

A kutya a hátsó lábára állva vonítani kezdett. Talán így akarta kiérdemelni Audrey osztatlan figyelmét.

Te jó ég! Mibe bonyolódott?

2. FEJEZET

Simon nem tudta kiverni a fejéből az asszonyt, bár az a... ruha rémes volt. Fejtől bokáig beburkolta, mint egy csador! Galádság ilyen alakot elrejteni.

A telefonjáért nyúlt, és Mariont hívta.

– Elhallgattad előlem, hogy micsoda nagyszerű teremtés – kezdte.

Az asszony nevetett.

– Hát persze! Talán elhitted volna nekem vagy bárkinek, hogy egy nő nagyszerű?

Simon maga mellé tette a készüléket, és bekapcsolta a kihangosítót.

– Igazad van, ez a téma most nem időszerű. Az utolsó nő, akit beengedtem az életembe, még mindig a nyakamon ül.

– Audrey Graham a legkevésbé sem óhajt veled közelebbi kapcsolatba kerülni, ezt garantálom.

– És mi a kifogása ellenem? Elvégre szuper parti vagyok. – Simon önbizalma reális alapokon nyugodott. Gazdag, független, negyvenéves férfiként igazi nagyvadnak számított a hölgyek körében. Mindig akadnak nők, akik pénzes fickókra vadásznak, és Simonnak igazán volt mit a tejbe aprítania.

– Nem szoktam más emberek magánéletéről pletykálni, de Audrey érdekében most kivételt teszek. Tájékoztatlak, hogy nemrég vált el, és a legkevésbé sem óhajt új viszonyba bonyolódni. Főleg nem olyannal, mint te. Vésd ezt az eszedbe, és tedd kellemessé az ottlétét.

– Mit jelentsen, hogy „olyannal”, mint én? Elvégre én kiegyensúlyozott, barátságos...

– Naná! Ha rád gondolkodok, csakis ezek a jelzők tolnak a nyelvemre – vágott vissza Marion. – Másrészt tényleg jobb kedvűnek tűnsz a szokásosnál. Minden rendben?

– Ne aggódj, majd elmúlik.

Ám a kilátás, hogy lesz végre valaki, aki a kutyát megrendszabályozza, Peytont boldoggá teszi, Miss Bee kívánságát teljesíti, és ezzel megakadályozza a távozását, valóban megnyugtató volt. Simon hirtelen úgy érezte, gondtalan jövő vár rá.

Vagy a jókedv oka az lenne, hogy éppen most ismerkedett meg egy csoda szép, sötéthajú teremtéssel, aki nem fél tőle, és egyenrangúként kezeli?

Ilyen bátor nő nem sok volt az életében. És Audrey még meg is tudta nevetetni.

– Kell valaki a kutyához és a kerthez – mondta úgy, mintha magát emlékeztetné a kiindulópontokra.

– És én a megfelelő személyt küldtem – vágta rá Marion.

– Csak nem akarsz minket összehozni?

Feltehetően Miss Bee volt az egyetlen nő a világon, aki boldogan élt mellette. Na és? Mi ebben a kivetnivaló? Ő abszolút elégedett a helyzettel.

Így legalább nincs bonyodalom.

– És ha igen? De kár erőlködni, mert Audrey-nak éppen totál elege van a férfiaktól.

Kár, gondolta Simon. Kedvére voltak az olyan nők, akik nem hagyták magukat megfélemlíteni, és időnként megmondták, merre hány méter.

Főleg az ágyban.

Audrey még mindig hüledezett a gyors sikerén.

Munkája van! És egy lakása a lánya közelében. Nagyon izgalmas.

Ezzel megtette az első lépést, ami visszavezeti a lánya életébe.

Ujjongó örömét még a félelmetes Miss Beevel való közeli találkozás sem tudta elrontani.

Miss Bee valóban ijesztő volt. Hideg, mint egy jégcsap, gyanakvó szemű, karóvékonyságú teste szálegyenes. A modora pedig, ha ez egyáltalán lehetséges, még parancsolóbb, mint a munkaadójáé.

Rövid és lényegre törő megbeszélésük a makulátlan konyhában zajlott. A házvezetőnő felírta Audrey egészségbiztosítási számát, majd közölte a legfőbb irányelveket. Ezután kitért a kutya

iránti mélységes ellenszenvére, és nyomatékosan felszólította Audrey-t, hogy feladatainak ellátása közben a háziurat vagy őt még véletlenül se merészelje zavarni.

És álmában se gondoljon holmi romantikára Simon Collierrel kapcsolatban.

Audrey próbálta meggyőzni, hogy ilyesmi még csak meg se fordult a fejében, de amikor távozott, a hátában is érezte Miss Bee szúrós tekintetét.

– Phű! – szusszant fel, amikor ismét a kert biztonságában volt.

Útközben az autója felé Csingivel találkozott. A kutyus eddig egy fa árnyékában szundikált, de most magasra ugrálva próbálta Audrey arcát megnyalni, mintha kérné, hogy ne hagyja őt egyedül Miss Beevel.

Az asszony szigort erőltetett magára.

– Ül! – kiáltotta, és olyan erővel lökte el az állatot, hogy az a négy talpán ért földet. Aztán mellétérdelt, és megcirógatta helyes, fekete buksiját. – Most mennem kell, de nemsokára visszajövök – ígérte meg. – És akkor majd barátságot kötünk.

Az állat szűkölt, mintha tudná, hogy eljött a búcsú ideje.

– Kicsikém – mondta az asszony sajnálkozva. Túlságosan jól ismerte az érzést, milyen az, ha az embert nem szeretik és elhagyják. – El kell hoznom a holmimat, de sietek, és majd kapsz tőlem valami finomságot.

Csókot nyomott a kiskutya feje búbjára, és felállt.

Csingi örült ugatásba kezdett, mire Miss Bee nyomban felbukkant az ajtóban, hogy megrendszabályozza. Amikor meglátta Audrey-t, dühösen sziszegte:

– Hogyhogy maga még itt van?

Láthatóan rossz néven vette, hogy még nem tűnt el. Peckesen állt az ajtóban, a szeme szikrázott.

– Elhallgattatná ezt az átokfajzatot? Vagy tudja mit? Menjen el, és csak holnap jöjjön vissza, amikor már maga lesz a kutyafelelős.

Audrey próbált higgadt maradni.

– Meg kell sétáltatni, hogy jól kitombolja magát, és utána magának is nyugta legyen tőle. Kilenc körül visszajövök.

A házvezetőnő egy darabig gyanakvóan fürkészte, majd sarkon fordult, és bement a házba.

Audrey felsóhajtott, aztán fogta a nyakörvet, ami a garázsban egy kampón lógott. A kiskutya boldogan ugrálta körül, mert biztosra vette, hogy sétálni viszik.

Egy darabig a főút mellett haladtak, aztán befordultak abba az utcába, ahol Audrey a családjával korábban lakott. Az asszony szíve nagyot dobbant, amikor megpillantotta a lánya kedvenc fagyfaltozóját. Mivel a környéken sok volt a kutya, a tulajdonos mindig kitett egy tál vizet a szomszagos ebeknek. Míg Csingi lefetyelt, Audrey hirtelen ismerős hangot hallott:

– Anyu?

Az asszony megpördült. A lánya csokoládéfagyalaltot nyalogatva éppen kilépett az üzletből, és dermedten bámult az anyjára. Mellette barátja, Jake Elliott állt, akinek sajnos már volt alkalma megismerni Audrey-t a rossz oldaláról is.

– Mit keresel itt? – kérdezte Andie szemrehányóan.

– Én... hm... – Az asszony magában ezerszer is elképzelte ezt a találkozást, most azonban, hogy szemtől szemben álltak egymással, alig tudott megszólalni. Gyorsan erőt vett magán. – A Highland parkban kaptam munkát. Mostantól itt fogok lakni – válaszolta szilárd hangon.

Andie megdöbbsent. A szemét elfutotta a könny, és egy lépést hátrált, mintha megriadt volna az anyja közelségétől.

– Hogy tehetted ezt? Nem okoztál már éppen elég bajt?

Audrey erre nem tudott mit mondani, de Csingi megmentette a helyzetet. Talán érezte a levegőben vibráló feszültséget, és úgy döntött, Audrey mellé áll.

Mérgesen rá morgott a két fiatalra.

– Nyughass, Csing! – parancsolt rá Audrey.

A kutya felnézett, és a szeme ezt mondta: „Hát nem érted, te buta, hogy csak téged akarlak megvédeni?”

– Jól van – nyugtatta meg az asszony. – Minden rendben van. – Csingi abbahagyta a morgást, de úgy cövekelte le magát az asszony lábánál, mint aki szükség esetén azonnal kész beavatkozni.

– Szóval azt képzeled, hogy megint felkavarhatod az életemet? Igen? – Andie szeme villogott.

Nem. Ő csupán a közelben akart lakni és reménykedni, hogy a lányának egyszer majd szüksége lesz rá.

– Csak kutyát sétáltatok. Nem gondoltam, hogy összefutunk. Hogy is gondoltam volna? Hiszen már jó két hónapja nem láttuk egymást.

– De miért pont itt? Ahol lakom! – Andie megrázta a fejét. – Ez nem fog működni. Bármit teszel, nem fog működni.

Aztán megfordult és elrohant. Jake egy pillanatig még habozva állt, mintha mondani akarna valamit. De aztán ő is szó nélkül távozott.

Andie autójával befordult abba az utcába, ahol az apjával élt. Még mindig egész testében remegett. Jake nyugtatgatta és kérlelte, hogy menjenek fel hozzá, ott beszéljék meg a dolgot, de a lány elutasította. Úgysem tudna segíteni. Vannak helyzetek, amiket egyedül kell megoldania. Ez itt az ő élete és az ő problémái.

Hogy merészel az anyja idetolakodni, amikor a szomszédok még mindig azon a szaftos botrányon csámcsognak?

Sőt, még a közelben is akar lakni! Andi majd megpukkadt mérgében.

Kiszállt a kocsiból, és jól bevágta az ajtót. Arcáról dühösen letörülte a könnyeket. Az apja autóját sehol sem látta, szóval már megint kódorog valahol. Kínosan fiatal és vérlázítóan pimasz, szőke barátnőjének a járgánya viszont közvetlenül a bejárat előtt terpeszkedett.

Bárcsak a szülei kibírtak volna még két évet, amíg ő főiskolára megy, és megszabadulnak tőle! Andie alig várta, hogy elkerüljön otthonról. Hogy lesz képes még egy évet az apjával és ezzel a Barbie babával egy fedél alatt lakni?

És most ráadásul az anyja is ideköltözött, úgyszólván a szomszédba... Ez maga a pokol!

Belépett a házba, és nagy zajjal csapta be maga mögött az ajtót. Ahogy a szobája felé tartott, beleütközött apja szerelmébe. Barbie-n még pongyola és papucs volt, az arcát vastag, zöld krém fedte.

– Ó, azt hittem, Richard jött meg – mondta csalódottan.

– Ilyenkor? Viccelsz? Utoljára mikor láttad őt délelőtt idehaza? Hiszen folyton dolgozik, hogy mindent megvehessen, amire a fogad fáj: új autót, házi szaunát.

Andie bement a szobájába, az ágyára roskadt, és tárcsázta az apja számát.

– Kérlek, legyél ott – suttogta. – Csak most az egyszer.

A titkárnő vette fel a telefont.

– Azonnal kapcsolom – mondta készségesen.

– Apu! – jajdult fel a lány, ahogy az apja hangját meghallotta. – Szörnyű dolog történt. A fagyalmozó előtt anyuval találkoztam. Képzeld, azt mondta, hogy a Highland parkba költözik.

A férfi nevetett.

– Andie, anyád nem engedheti meg magának ezt a környéket. Kivéve, ha...

Ha talált valakit, aki pénzeli.

Andie magától is rájött, mit akart az apja mondani. A Highland park a város egyik legdrágább része volt.

– Azt mondta, van állása.

– Ugyan! Képzettség nélkül?

– Tudom – sóhajtotta a lány.

Mit jelentsen ez? Hogy az anyja hazudott? Ez nem volt újdonság.

– Nem akarom, hogy itt legyen – morogta Andie. – Végre valahára kijutottam abból a szörnyű időszakból, és nem fogom előlről kezdeni. Mi lenne, ha felhívnád, és megkérnéd, hogy tűnjön el? Mondd azt, hogy ha igazán szeret, megteszi.

– Én... bocs, Andie, de fontos hívásom van a másik vonalon. Be kell fejeznünk.

- Apu, kérlek!
- Sajnálom.
- Kérlek, hívd fel! Ígérd meg! Kérlek...

A vonal megszakadt.

Andie legszívesebben a falhoz vágta volna a készüléket. Az apjának mindig volt egy fontos hívása. Csakhogy most az ő életéről van szó, amit az anyja tönkre akar tenni. De az apja nem ér rá ezzel foglalkozni. Mindig ugyanaz a nóta! Örülhet, ha a drága idejéből legalább napi öt percet szán a lányára. Az apja most ugyanolyan elérhetetlen számára, mint a szülei válása előtt.

Néha felbukkan, aztán újra eltűnik. És ha éppen nem dolgozik, akkor minden szabad percét ezzel a kis Barbie babával tölti.

Andie úgy érezte, senkire sem számíthat.

Audrey visszavitte a kutyát, aztán indult Marionhoz, hogy összeszedje a kevés kis motyóját.

Három hónapja hagyta el a házat, amelyben azelőtt a férjével élt, és nem vitt magával mást, mint egy bőröndöt és egy hátizsákot. Ennyi volt minden földi vagyona akkor is, amikor két hónappal ezelőtt meghúzta magát Marionnál. A holmija már összecsomagolva várta. Audrey mélabúsan nézte a kis vendégházat, amely egy ideig az otthona volt. Hirtelen megsuhintotta a pánik szele.

– Csak nyugalom – szólalt meg Marion, és átkarolta. – Itt az idő, hogy valami újba kezdj. Meglátod, menni fog.

– Legalább valaki így gondolja. – Audrey az asszony vállára hajtotta fejét. Marion nem volt magasabb százötven centinél, de tele energiával.

– Olyan sokat segítettél. Hogy tudom valaha is meghálálni? – Audrey gombócot érzett a torkában.

– Nem kell meghálálnod. Tényleg. Már akkor is mondtam, amikor beköltöztél. Örülök, hogy nálam laktál, és továbbra is segíteni fogok. Ne feledd, hogy ide mindig visszajöhetsz. Sőt! Elvárom, hogy időről időre jelentkezsz. De most eljött a pillanat, amikor a fióka elhagyja a fészket. Folytatni kell az életedet. Tudom, miről beszélek, és mindig igazam van. Tehát hess!

Audrey alig bírta ki sírás nélkül.

– Nem is reméltem már, hogy kapok még egy esélyt. Ha te nem vagy...

– Ha hálás akarsz lenni, akkor találj valakit, akinek majd te segítesz talpra állni. Számomra az lesz a legszebb köszönet.

– Ígérem, megteszem – mondta Audrey. Bement, és még egyszer körülnézett ideiglenes otthonában. Vágyakozó pillantást vetett a virágos takaróval fedett vaságyra, a selyemfüggönyre és a főzőfülkére, ami alig volt nagyobb egy szekrénynél. Ez volt az ő menedéke, amikor rossz idők jártak rá. – Ez a hely nagyon fog hiányozni. Már most hiányzik.

Marion rámosolygott.

– Új dolgok várnak rád. Egyébként mi a véleményed Simonról?

– Se nem hatvanéves, se nem kopasz.

Marion felkacagott.

– Hogy a csudába gondoltad, hogy kopasz hatvanas?

– Nem tudom. Folyton arról beszéltél, hogy milyen sikeres és jómódú. Így aztán nem is képzeltem, hogy... – Ennyire vonzó. Audrey remélte, hogy nem pirult el a gondolattól. – Tulajdonképpen pontosan hány éves? – tudakolta. Más kérdés nem jutott eszébe. A férfi jóképűségét nem akarta szóba hozni.

– Fogalmam sincs. Sráckora óta ismerem.

– Mindig ilyen... határozott volt?

– Igen. Tudja, mit akar, és azt is, hogy szerezze meg. Mármint üzletileg.

Audrey kissé ideges lett.

– Marion, ugye nem forgatsz olyasmit a fejedben, hogy összeboronálj kettőnket?

– Ugyan már! Hova gondolsz?

Audrey megragadta a gurulós bőröndöt és a hátizsákot. Kiléptek a házból, Marion pedig becsukta

az ajtót.

– Ne nézz vissza! – tanácsolta. – Mindig csak előre. Ez az egyetlen módja, hogy elérd a célotat. Audrey kis híján elbögte magát.

– Ma találkoztam Andie-vel.

– Tényleg? – Marion tudta, hogy ennek nagy jelentősége van.

Együtt ballagtak Audrey kocsijához.

– Éktelenül dühös lett, amikor elmondtam, hogy a közelben fogok lakni.

– És? Mi ebben a meglepő? Hiszen tudtad, hogy ha odaköltözöl, előbb-utóbb össze fogtok akadni.

Adj neki időt! Majd minden elrendeződik.

– Remélem. Más választásom úgyszincs.

Marion a szemét forgatta.

– Tinédzser. Pillanatonként változtatja a véleményét, és minden apróságból drámát csinál.

– Amit én műveltem, az nem volt apróság.

– Tudom, de attól még az anyja vagy. Egy ilyen korú lánynak szüksége van az anyjára. És meg kell tanulnia megbocsátani. Hidd el, igazam van! És ami téged illet, abban is igazam van. Legalább nekem higgy, ha már magadnak nem tudsz!

– Megpróbálom – ígérte Audrey.

Kinyitotta a kocsiajtót, és bepakolta a holmiját a hátsó ülésre. Ebben a pillanatban megszólalt a mobilja.

– Ez Richard – fintorodott el, amikor megnézte a hívó számát.

– Ne hagyd, hogy megfélemlítsen! Ő is megéri a pénzét.

Audrey mély levegőt vett, és beleszólt a készülékbe:

– Halló, Richard!

– Mi ez az örülség? Tényleg a Highland parkba költözöl? – A férfi olyan hangerővel beszélt, hogy Marion minden egyes szót hallott.

– Igen. Ott fogok lakni, mert ott találtam állást.

Richard nevetett.

– El tudom képzelni, miféle munkát kaptál azon a környéken.

Audrey összeszedte magát. Elvégre mi mást várt? Andie nem akarja, hogy a közelében legyen. Nyilván szólt az apjának, hogy próbálja meg lebeszélni.

Egy darabig hallgatott, aztán nem bírta tovább, és félbeszakította a férfit:

– Mondd meg neki, hogy sajnálom, de maradok.

Richard vadul szidni kezdte. Elmondta mindennek. Hogy önző, felelőtlen és rossz anya. Még egyre ordított, amikor Audrey megszakította a vonalat.

Marion végig némán állt, noha láthatóan forrt benne a méreg.

– Hallottad. Andie megkérte az apját, hogy beszéljen rá a távozásra.

Marion higgadtan bólintott.

– Meglepő viszont, hogy Richard időt szánt a lányára. Meghallgatta, aztán teljesítette a kérését.

– Én is ugyanerre gondoltam. – Marion megsimogatta Audrey kezét. – Most elárulok egy apró titkot, amitől majd jobban érzed magad. Csak szólnod kell Simonnak, és ő egy kézmozdulattal parkoló pályára állítja az exférjedet. Természetesen üzleti értelemben. Szóval, ha legközelebb bánt téged, gondolj csak erre.

Audrey nevetett. Tetszett neki az elképzelés, hogy Richardot valaki helyre teszi.

– Ha nem tudnám, hogy Andie másfél év múlva főiskolára megy, megkísértene a gondolat – mondta. – És most mit tegyek?

– Bízz magadban és a jövőben! Higgy abban, amit teszel, és ami fontos neked! Határozd el például, mindent elkövetsz, hogy rendbe hozd a kapcsolatodat a lánnyal!

Audrey lehajolt, és átölelte.

– Mitől vagy ilyen bölcs?

– Attól, hogy én is elkövettem egy csomó hibát. A lényeg az, hogy az ember tanuljon a hibáiból. Mint te is. Ennyi a trükk. – Marion elengedte, és rámosolygott. – Most pedig indulj, és szerezd

vissza a lányodat.

Simon Collier háza sötét volt, amikor Audrey bekanyarodott. Az asszony leállította a kocsit a lakrészéhez vezető lépcsőnél. Éppen csak megkezdte a kipakolást, amikor nyílt a ház ajtaja. Miss Bee dugta ki a fejét, a háttérből pedig Csingi vad ugatása hallatszott.

– Maga túl pontos – állapította meg a házvezetőnő. Az arcán meglepetés, sőt, némi elégedettség is tükröződött. Nyilván szokatlan dolog volt, hogy valaki az elvártnál előbb érjen a munkába. És néhány perc még hiányzott a kilenc órához.

– Kiengedheti a kutyát. Majd én foglalkozom vele.

Két másodperc múlva Csingi már körbeugrálta. Magán kívül volt az örömtől, hogy Audrey visszajött.

Az asszony a földre rakta a csomagjait, az állat mellé térdelt, az meg mellső lábával a combjára támaszkodott. Audrey átölelte, és a kedves kis buksi a melléhez simult. A kutya barátságosan szuszogott, aztán megnyalintotta az asszony arcát.

– Aranyos vagy – duruzsolta Audrey –, hogy így örülsz nekem. – Hirtelen könnyekben tört ki.

Csingi zavartan nézte, majd oldalra hajtotta a fejét, és nyüszíteni kezdett. Mintha ő is sírt volna. – Minden oké – biztosította Audrey. – Csak már régen örült nekem ennyire valaki. Tündéri vagy. Csintalan, de nagyon édes.

Megcirógatta a fekete-fehér bundát, és szinte fürdött a kis jószágból áradó szeretet hullámokban. A kutyák rajongása feltétel nélküli.

– Most már fejezd be! – tolta félre az asszony gyengéden egy újabb nyalintás után. – Talán érthetetlen számodra, de sok ember nem bírja a kutyapuszit. – Gyere, menjünk fel! Megmutatom az új lakásomat. Keresünk neked egy finom alvóhelyet, holnap reggel pedig hatalmasat sétálunk.

Hús perccel később Audrey már minden holmiját felvitte a szállásra. A kis lakás csendes volt, és kellemes. Itt minden csak az övé! Még soha nem volt saját, önálló otthona. Amikor elköltözött a szüleitől, a barátnőjével bérelt egy apró lakást. Onnan ment férjhez és egyúttal Richard házába. A zúr után pedig Marion fogadta be.

Minden szorongása ellenére eláradt benne valami kellemes izgalom.

Kis idő múlva már a kutyával az ölében üldögélt a kényelmes kanapén. Élvezte az állat melegét, súlyát, és előbb elaludt, mintsem hogy megágyazott volna.

Rákövetkező reggel Audrey-t Csingi nedves puszija ébresztette. Az asszony még mindig a kanapén hevert, a kutya pedig a földön ülve nyaldosta az arcát.

Audrey szelíden félretolta, aztán nagyot nyögött. A kanapén való alvástól megfájdult a nyaka.

Nehézkesen felállt, és az ablakhoz ment. Kint még alig derengett.

– Akkor vágjunk bele a napba! Adj nekem egy percet, és indulunk – ígérte Csinginek, aki nyomban az ajtóhoz szaladt. Kiengedte az állatot a szabadba, hogy a dolgát elvégezhesse, ő meg magára kapott valami sportos holmit, és tornacipőbe bújt.

A kutya már jókedvűen várta a lépcső tetején. Elindultak lefelé. Lent néhány nyújtógyakorlattal bemelegítette magát, majd feltette a pórázta az állatra, és már kint is voltak az utcán.

Könnyű kocogással kezdte. Azelőtt gyakran futott a házuk körüli utcákban, de ma jobbnak látta elkerülni a régi útvonalat. Korábbi lakhelyének közelsége nyomasztóan hatott volna rá. Inkább a lendületes mozgásra összpontosított, és tudta, hogy hamarosan jó érzések fogják eltölteni. A futás olyan világba repítette, ahol nem volt rossz gondolat, kétség vagy szorongás.

Futott és futott, mintha soha nem akarná abbahagyni. Végül hirtelen vádligörccs állította le. Az asszony lihegve roskadt le egy padra, és várta, hogy a fájdalom alábbhagyjon.

– Ma megdöntöttük a saját rekordunkat – közölte a kutyával, aki fülét hegyezve ült a lábánál.

Egy nő szaladt el mellettük, és kíváncsi pillantást vetett rá. Valahonnan ismerős volt Audrey-nak. Talán Andie iskolájából? Ám nem tudott tovább tünődni, mert gyerekek gyűltek köréjük, és simogatni kezdték a boldogan viháncoló Csingit.

Végül az asszony felállt, de amint a lábára lépett, ismét belehasított a fájdalom.

– Attól tartok, hazafelé már csak sántikálni fogunk – magyarázta a kutyának. – Nem baj, mára

már eleget mozogtunk. Remélem, te is elfáradtál.

Csingi úgy bandukolt az oldalán, mintha bizonyítani akarta volna a kimerültségét.

Alig haladtak tíz métert, amikor egy öreg Buick állt meg mellettük. Három tinédzser ült benne. Az egyik fiú kiszállt. Andie barátja, Jake volt az.

– Minden rendben? Mrs. Graham?

– Csak begörcsölt a futástól a lábam, Jake. Már múlik.

A fiú tétovázott, aztán megkérdezte:

– Tényleg itt lakik a szomszédban?

– Tényleg.

– Nem száll be? Szívesen hazavisszük.

– Jake, kezdődik a tanítás! – kiáltott oda a volánnál ülő fiú.

– Van még egy kis idő.

Audrey gyanította, hogy Jake beszélni szeretne vele, ezért bólintott. Jake hátraült, az asszony pedig beszállt a vezető melletti helyre. A kutya a lábukhoz feküdt. Jake bemutatta a többieknek is mint Andie édesanyját. A srác a sofőrülésben kíváncsian megbámulta, de semmit sem szólt. Audrey mutatta az utat, és amikor megérkeztek Simon Collier házához, Jake elismerően füttyentett.

– Hűha! Itt lakik?

– Itt dolgozom – mondta az asszony kiszállás közben.

Jake is kiszállt vele.

– Andie ki van borulva attól, hogy visszajött.

– Tudom, és sajnálom. De rendbe akarom hozni a kapcsolatunkat, Jake.

A fiú bólintott.

– Nem tudom, meg fog-e bocsátani. De azt tudom, hogy az apjával és az ő barátnőjével se túlzottan boldog.

– Ehhez nem tudok hozzászólni. Mindenesetre köszönöm, hogy elmondtad, és hogy ilyen jó barátja vagy a lányomnak. Tényleg sajnálom, ami történt. Nem lett volna szabad téged is belerángatnom.

Az asszony egy partin túl sokat ivott, és botránnyosan viselkedett. Andie sürgősen haza akarta vinni az anyját, és Jake-et hívta segítségül. A fiúnak akkor még nem volt jogosítványa, mégis autóba ült, és elindult a kórház felé az eszméletlen Audrey-val. Útközben karamboloztak. Audrey még most is csodával határosnak tartotta, hogy egyikük sem sérült meg súlyosan.

– A nagybátyám azt mondta, hogy az egész az én ostoba döntésem volt. Persze csak segíteni akartam.

– Nem a te, hanem az én hibám volt. Miattam kerültél slamasztikába. Bocsánatot kérek.

– Már megírta levélben.

– Köszönöm, hogy elhoztál. Ha neked vagy Andie-nek szüksége lenne valamire, a garázs felett lakom. Bármikor meglátogathatok.

Az asszony maga se hitte, hogy élni fognak a lehetőséggel, de fontos volt neki, hogy felajánlja.

Jake elköszönt és visszaszállt az autóba, az asszony pedig felment a lépcsőn a lakásához.

3. FEJEZET

Audrey egy fa alatt ült, és a környezetben gyönyörködött. A pillantása a házról a hatalmas bokrokra, onnan pedig a virágágyásokra vándorolt. Aztán megvizsgálta a kerítést, amely a birtokot a szomszédétól elválasztotta. Azon gondolkodott, hogyan tudná a kertet a lehető legjobb formába hozni.

Ekkor megszólalt a mobilja. Az árnyékban szundikáló Csingi lustán megemelte a fejét.

Az asszony vidáman hallózott a készülékbe.

– Ne próbálja bemesélni, hogy a munkája csupa élvezet. – Simon Collier volt a hívó.

A férfi hangjától az asszony kellemesen megborzongott.

– Miért? Annyira hihetetlen? – mondta, és próbálta eltitkolni az izgalmát.

– Szerintem óriási feladatokkal kell szembenéznie. Itt van mindjárt ez a neveletlen kutya.

– Csingivel pompásan szórakozunk.

– Örömmel hallom, hogy maga még a föld legostobább négy lábujával is szót tud érteni.

Audrey nem kezdett el vitatkozni a kiskutya értelmi képességéről, mert félt, hogy akaratlanul is megsérti Simont.

– Sokat nevetek rajta, mert vérbeli bohóc. Másrészt viszont ma egész nap példamutatóan viselkedett.

– Ez hihetetlen! Mit csinált vele? Benyugtatózta? Adja meg a gyógyszer nevét, hogy az állatorvossal felírassam. Mióta keresek már ilyen pirulát!

– Eszébe ne jusson! – szólt szigorúan Audrey, noha tudta, hogy a férfi csak ugratja.

– Akkor árulja el, milyen csodamódszerrel élt!

– Reggel annyit futottunk, hogy a végén alig álltam a lábamon. Ő is lefáradt, úgyhogy ma már mindenkit békén fog hagyni.

– Csak ámulok és bámulok! – A háttérben megszólalt egy hangosbemondó. – Ez az én gépem – mondta Simon. – Mennem kell. Csak tudni szerettem volna, hogy minden rendben van-e. Úgy értem, hogy nem történt-e baja, például kutyaharapás.

– Kiválóan vagyok.

– Miss Bee tájékoztatót, hogy a reggeli sétáról sántikálva jött meg. És hogy kocsival hozták.

– Ó, semmiség. Csak egy kicsit túlhajtottam magam. De erről én tehetek, nem Csingi. Begörcsölt a lábam.

– Értem. Tudja, nem akarom, hogy a kutya bárkinek is kárt okozzon.

Csak nem aggódik érte? Vagy csupán indokot keres, hogy megszabaduljon az állattól?

– Csingi egy kicsit pajkos, Simon, de ez minden. Higgye el, jó természetű. És okos. Sajnos annyi esze azért nincs, hogy figyelmeztessen, amikor már túlzásba viszem a futást. A görcsöt kizárólag magamnak köszönhetem.

– Ha maga mondja.

– Pontosan.

– És mi újság a kertemmel?

– Éppen itt üldögélünk Csingivel. Pontosabban ő a fűben szunyókál, én meg átadom magam a természet varázsának. Annyit azért megjegyeznék, hogy becslésem szerint a fákat már évek óta nem metszették meg.

– Meg akarja nyirbálni ezeket a hatalmas ősfákat? Nekem így tetszenek! Nagyok és buján zöldek. Maradjanak úgy, ahogy vannak.

– Értem. De tele vannak korhadt ággal, amik közül néhány a tető fölé nyúlik. Ez veszélyes, mert jöhet egy szél, és rázuhannak a háztetőre.

– Igaza van. De azért óvatosan bánjon velük. Elég lesz itt-ott lefűrészelni belőlük.

– Csak némi formát adok nekik, jó?

- Üsse kő!
- A dolog zajjal és kosszal jár.
- Csinálja a távollétemben! Kérdezze meg Miss Beet az időbeosztásomról!
- Úgy lesz.
- És vigyázzon magára! – Ez majdnem úgy hangzott, mintha aggódna érte.
- Igenis – mondta az asszony, aztán kiszaladt a száján: – Pénteken találkozunk.

Ez olyan volt, mintha alig várná a viszontlátást. Ijedtében összerándult.

A férfi azonban elengedte a füle mellett az utolsó mondatot. Röviden elbúcsúzott, és bontotta a vonalat.

Simon még az indulási csarnokban volt, amikor megszólalt a mobilja. Megnézte a hívót: Miss Bee volt az.

- Igen?
- Egész nap a kertben ül, és a levegőbe bámul. Az állat is vele van.

Simon elképzelte a látványt. Audrey-t törökülésben egy hatalmas fa alatt, a friss zöld lombokon átszűrődő napfényt és a kutyt, ahogy békésen szunyókál a fűben. Miss Bee pedig a konyhaablakban állva összeráncolt homlokkal figyeli őket, és jelentést tesz a gazdának.

- Na és? Nem üldögélhet a kertben?

– Ez... furcsa. Tudja, hogy miért lakott annál a nőnél, aki folyton bűnözőket pátyolgat, és akit maga olyan nagyon kedvel?

– Bűnözőket pátyolgat? – Simonnak nevetnie kellett. Miss Bee különös tehetséggel tudta becsmérelni azokat az embereket, akiket nem bírt. – Hiszen évek óta ismeri Mariont. És csupán egyetlen bűnözővel tartott fenn kapcsolatot. A szeretőjével. És ő se volt útonálló vagy tolvaj, hanem csak egy kisebbrendű vétség elkövetője.

– Marion Givens érdekes módon mindig nehéz helyzetbe hozza magát. Ezt maga is jól tudja. És most rábeszélte, hogy alkalmazzon egy olyan nőt, aki majd alaposan kikémeleli a házát.

- Kikémeleli a házamat? Gondolja, hogy ki fog minket rabolni?

– Nagyon úgy fest a dolog – válaszolta Miss Bee.

– Csak levágja a száraz ágakat, és rendbe hozza a kertet. Teljesen logikus, ha először körbenéz a birtokon. Elvégre jó munkát várok el tőle.

Miss Bee dühösen fújt egyet.

- És azt az állatot is egészen megbabonázta.

Simon harsogó nevetésben tört ki.

- Elképzelni se tudom, mi mástól változott meg annyira a kis ördögfajzat.

– Hisz a boszorkányokban, Miss Bee?

– Már hogy hinnék, maga számár! Pontosan érti, miről beszélek. A nő csinált valami hókuszpókuszt, amitől a kutya úgy követi, mint egy istenséget. Tud jobb magyarázatot?

- Nem tudok, és nem is érdekel, amíg a dolog működik.

– Ismétlem, ennek a nőnek még a szeme sem áll jól. Fel nem foghatom, hogy maga miért bízik meg benne.

- Arra céloz, hogy engem is megbabonázzon?

Még hogy őt valaki ismét behálózza! Azok után, amit a saját házasságában átélt.

Bár Audrey bűbájának szívesen esett volna áldozatul... Ez nyugtalanító gondolat volt, és Simon megrázta a fejét.

– Maga kedveli őt – állapította meg Miss Bee szemrehányóan, majd csepülni kezdte az egész férfinemet, amiért képtelen ellenállni a női bájoknak.

Szerencsére csak Miss Bee mert ilyen kioktató modorban beszélni Simon Collierrel.

– Megígérem, hogy Audrey-val kapcsolatban megőrzöm a józanságomat – biztosította a házvezetőnőt.

- Én pedig szemmel tartom – vágta rá Miss Bee.

– Korrekt ajánlat. – Simon vigyorgott, és befejezte a beszélgetést.

Eddig Simont még senki sem tudta az ujjá köré csavarni, legyen szó akár üzleti partnerről, akár nőről. Audrey-val alig pár szót váltottak, tehát gyakorlatilag nem ismeri. Akkor meg mitől lelkesedne érte?

Mégis felhívta az első adandó alkalommal. Azonkívül hosszú idő óta most először érezte úgy, hogy üzleti út helyett inkább otthon lenne. Pedig a rendszeres utazás nagyban hozzájárult jelentékeny vagyonának további gyarapításához. És Simon életében ez volt a legfontosabb.

Peyton után, természetesen.

Harminchat órával később a férfi újból otthon volt. Korábban, mint tervezte, néhány üzleti találkozója ugyanis megghiúsult. Nem is bánta. Elege volt már a szállodákból. Jóval éjfél után érkezett meg, és messzire parkolt le a garázstól, nehogy felébressze Audrey-t vagy a kutyát.

Besurrant a házba, gyorsan lezuhanyozott, aztán ágyba bújt. Elégedett érzés töltötte el. Végre a saját ágyában alhat. Holtfáradt volt, ezért elhatározta, hogy másnap délutánig ki sem nyitja a szemét.

A kispárnát a feje alá gyűrte, és öt másodperc múlva már mélyen aludt.

Hatalmas csattanásra ébredt. Olyan volt, mintha bomba esett volna a házra. Simon riadtan ült fel az ágyban. Mi volt ez a zaj? Biztosan csak álmodta.

A ház még állt. Semmi sem potyogott a fejére. És körös-körül megint csend honolt.

Noha kint már világos reggel volt, visszadőlt a párnára. Mire éppen elszundított volna, valami dörömbölni kezdett az ablaka alatt.

– Mi az ördög folyik itt? – morogta, és a pizsamanadrágjáért nyúlt.

Felrántotta a ruhadarabot, aztán lerohant a lépcsőn. Talán ellenség támadta meg a Highland parkot?

Odakint néhány védősisakos férfit és rengeteg lármás gépet pillantott meg. A kertje valóban úgy festett, mintha bombatalálat érte volna. Mindenhol ágak és gallyak hevertek. És még csak reggel fél hét volt!

A legközelebbi munkás felé indult, hogy felelősségre vonja, amikor meghallotta Audrey hangját. Az asszony odafutott hozzá, és a karjánál fogva a ház felé vonszolta. Az ajka közben mozgott, mintha beszélne, de a zajban Simon egy szavát sem értette.

– Mi ez a cirkusz? – próbálta Simon a lármát túlüvölneni. Mondott volna ennél cifrábbat is, de Peyton miatt már jó ideje leszokott a káromkodásról.

– Erre jöjjön! – ordította Audrey.

A földet újabb csattanás rázta meg. A háta mögött, alig néhány centiméterre tőle hatalmas faág zuhant le. A férfi megpördült a sarka körül, és a szája tátva maradt. Kis híja volt, hogy agyon nem ütötték a saját birtokán!

– Mi folyik itt? Hiszen ez életveszélyes!

– A munkások levágják a korhadt ágakat – kiabált vissza Audrey. – De maga mit keres itt?

– Történetesen itt lakom. Ez az én házam. Már azt hittem, bombát robbantanak.

– Bombát? – Az asszony döbbenet nézte.

– Legalábbis úgy hangzott. Arra ébredtem fel – magyarázta Simon. Aztán a férfiakra pillantva folytatta: – Meg is ölhettek volna.

– Tudom. Ott voltam. Én mentettem meg az életét.

Az egyik sisakos futólépésben közeledett. Az arca hamuszürke volt.

– Hogy a csodába került ez ide? – üvöltött Audrey-ra.

Simon kettőjük közé állt. Cseppet sem volt inyére ez a durva hang. Már bele akart szólni, amikor Audrey csillapítóan felemelte a kezét.

Aztán Simon hirtelen a csupasz mellkasán érezte ugyanezt a kezet. Megtorpant, mint akibe villám sújtott. Az asszony is megrándult, mintha megégette volna az ujját.

– Mondja meg neki, hogy maradjon a veszélyzónán kívül! – kiabált a férfi, és hozzáfűzte: – Van még valaki a birtokon?

Simon bosszúsán felmordult.